

HALÁSZ MARGIT

Treno Ongaro

11.

Szeretem nézni a gyerekek arcát, ahogy kibámulnak a vonatablakon. Izgalmasabb, mint a táj. Egy kisfiút nézek. Az anyukájával utazik. Illetve csak a kisfiú utazik, az anyuka bamba arccal ül, és görgeti a telefonját. Neki mindegy, hol van. A fiúcska az ablaknál lévő karfán térdepel. Bármelyik percben lésíthat, fékezhet a vonat, és a gyerek bezuhanhat az ülések közé. Nagyokat nyelek. Aggódva figyelem őket. Szállj le, mondja az anyuka, szállj le a karfáról, de közben nem néz a gyerekre. Majd a telefonját átteszi a bal kezébe. A jobb kezével a gyerek felé nyúl, de továbbra sem néz rá. Bal kézzel, ha lehet ilyet mondani, még gyorsabban és még ügyesebben görget. Szerintem simán benevezhetne a ki görget többet százon versenyre.

Lőttek az önfeledt utazásomnak. Tördelem a kezem. Jól ismert útvonalon haladunk, itt majd jön egy alagút. Meg kellene mondanom az anyukának, állampolgári és asszonytársi kötelességem lenne. Hogyan kezdjek hozzá? Kezdek el integetni neki. Úgysem venné észre. Érintsem meg a karját? Ne haragudjon, lesz itt, izé, egy alagút. Ültesse majd le a gyereket. Mert elég hosszan sötét lesz. És ha bezuhan az ülés alá, elég nehezen tudjuk majd kiszedni onnét. Életre szóló traumát szenvedhet szegény, előzzük meg a bajt, fogjunk össze, hajrá! Előre! A gyerekért mindent!

Az anyuka épp egy SMS kellős közepén tart, nem lennék tapintatos, ha megzavarnám. Kivárok. Nézem a bal hüvelykujját. Olyan gyorsan mozgatja, hogy én négy hüvelykujjat is látok. Siva istenség jut eszembe, akit általában négy karral ábrázolnak, de sokszor még ennél is többel. A nőn tigrismintás blúz van. Ez nem lehet igaz! Sívát is őz- vagy tigrisbőr ruhában szokták ábrázolni. Egyik kezében homokóra alakú bot, a másikkban háromágú szigony. A többi karjával medítál. Jól kinézek, egy istennő az utastársam.

A vonat zakatol. Vers- és ritmustapadásom lesz. Ezt kopogom az ujjaimmal: A vonat zakatol, füttyül is valahol, kerek dala szól, zakatol valahol. Anyukám hazajön, mosolyog beköszön, apukám velem jön, van öröm, nagy öröm. Nem tudom, honnan szedem elő ezt a szöveget, de amíg skandalom, nem aggódom annyira. A kisfiú már nem is

térdel, hanem áll a karfán. Tenyerével csapkodja az üveget.

Mi van, ha az anyuka egy jó gyermekruhavétel miatt görget? Vagy orvost keres, mert nagy a baj. Vagy ha az iszákos apuka elől menekülnek a nagymamához. Jóindulatú kérdések özöne száll be a gyűszűre a vonatkocsiba, körberöpköd, kissé elszédít, és nem marad utána semmi, csak egy-két fehér tollpihe.

És a vonat megy. Mit megy? Vágtat, robog, rohan, csattog, zörög egyenesen bele a feketénél feketébb alagútba. Itt a pillanat, nyúlok az anyuka felé, hogy figyelmeztessem. Azaz csak nyúlnék, mert ebben a pillanatban rövid botot ránt elő a háta mögül. Mint egy bűvész, nagyobbá varázsolja, rácsípteti a mobilját. Felemeli úgy, hogy a mobil épp a homloka előtt van. Nahát, kinyitotta a harmadik szemét. Egy istennőt ne érintsen földi halandó.

A technika megjelenése önmagában nem lenne probléma, csak tudatosan kellene használnunk. Naponta lájkokra éhesen posztoljuk a gyerek fényképét, a vacsorát, a kertben talált első bimbókat vagy a denevért, ami véletlenül berepült a hálószobánkba a nyitott ablakon. Ennél a fene nagy kutyuzésnél már a kutyuzás is jobb, bár nem tartok se kutyát, se macskát. Egy-két pókot, legyet, hangyát, molylepkét fogadok csak a komfortzónámba, a többi állatot inkább messziről szemlélem.

Egy őz, igen egy őz bukkan fel, a kisfiú erőteljesen mutogat, hívná az édesanyját, forduljon oda, nézze, hát nem fantasztikus? Az anyuka mindebből semmit sem észlel, magához rántja a gyereket, az ölébe ülteti, vagy inkább az ölébe kényszeríti. A gyerek szabadulna, ordít, tép, mar, harap, de végül győz a fizikai fölény. Ide figyelj, ebbe nézz és nevens, mondja az édesanya. A gyerek makrancoskodik, mutat az ablak felé. De hol van már a tavalyi őz?

A vonat beér az alagútba. Pár másodpercig csak a sötét, aztán szégyenkezve-pislákolva előkacsintgatnak az opálos fények. Tompán megfestik a küzdelmet, a kisfiú sivalkodik, nyafog, dühöng, kezek, lábak, karok fonódnak egymásba. Mintha a Laokoón-szoborcsoport miniatűr változatát látnám. Bár zord a harc, de megérte. A gyerek a küzdelem után jól nevelt kisfiúként elfoglalja az anyja melletti ülést. Hüppög. A kényszerű szelfizésnél még az önként vállalt vigyázzban ülés is jobb.

12.

Olyan ülésre szól a jegyem, amilyen hely nincs a vonaton. Minden egyes ülést végigböngészek, de a helyjegyszámom nem létezik. Baljós félelem fog el. Jelképet látok benne, mi van, ha én sem létezem, csak ide vagyok vetítve? Valakitől hallottam ezt a feltételezést a napokban, tudományosan magyarázta, úgy értem, konyhatudományosan. Nem nagyon figyeltem rá, mert nem érdekelt a téma. Maradok inkább a kézzel fogható, megszámlálható valóságnál. Ez a jegy biz a folyosóra szól. Először a segítőkész utastársak sajnálatát zsebelem be, még ilyen szerencsétlen flótást! Nem elég, hogy elszakadt a táskája füle, még ülése sincs. Felmerül bennem, hogy rossz vonatra szálltam. Nemrég az iskolámban kémiaórára mentem be, és elkezdtem a Petőfi-vázlatot írni a táblára. Mondták a gyerekek, hogy kémiaóra van. Azt feleltem, szuper, az is egy nagyon fontos tantárgy, és kimentem.

Mindent ellenőrzök, mint a KGB. Nincs mese, ez az én vonatom. Keresnem kell egy közeget. Meg is találok, ilyen ő még nem látott, bizonyára rendszerhiba. A kocsiját mellett közvetlenül van egy különálló hely, foglaljam el azt. Ha jön valaki, akkor keressek más üres helyet. Örülök, hogy egyedül utazom, egy helyet találni nem olyan nagy cucc. Elhelyezkedem. Furcsa módon egyáltalán nem örülök. Ideiglenes pózt veszek fel, ha nyílik az ajtó, bedobban a szívem. Szerencsére nincs sok állomás. A csomagjaim fele az ölemben. Előkotrok egy könyvet, nem szépirodalmat. Lélekerősítő könyvről van szó, nem csalt az előérzetem, amikor a többi könyvre dobtam ráadásnak.

Nem rossz a helyem, csak kissé zajos. Állandóan sziszeg-mozog, sóhajt, fújtat az ajtó. Mintha az én lelki kihangosításom lenne. Sokan erőből próbálják kinyitni. Persze, hogy nem megy. Már a régi öregek is megmondták, hogy többet ésszel, mint erővel. Becsukom a könyvem, mert azt sem tudom, mit olvasok. Inkább önjelölt segítőt névezem ki magam, amolyan ajtó-coachnak. Amikor szemmel láthatóan zöldfülű utastárs közelít az ajtó felé, előzékenyen kinyitom. Ezt csak meg kell pöccinteni, magától működik, mondom kedvesen.

Van egy ázsiai fiatalember, szerintem egyetemista. Ő tízpercenként megy ki a mosdóba. Furcsa,

műanyag kampót tart a kezében, befőttesüveg-nyitóhoz tudnám hasonlítani. Nos, ez a fiatalember, gondolom, a Covid miatt, ezzel fog rá az ajtó fogantyújára. Meglesem. A mosdó ajtaját is ezzel érinti. Vajon hol vehette? Nagy ötlet. Lehetne tömeggyártani. Van, aki belehal a Covidba, más meggazdagszik belőle.

Jó lenne most azt írnom, hogy a végállomásig háborítatlanul ülhetek a szingli helyemen. De sajnos jön a jogos bérlő. Fel kell állnom. Kipakkolok a folyosóra. Van ott egy beszögellés kis ablakkal, az ablak alatt lecsukható, nem túl kényelmes ülés. A kényszer nagy úr. Elfoglalom a helyet. Erre a kényelmetlen ülőalkalmatosságra rajtam kívül senki sem tart majd igényt. Oldalt ülök, hogy valamit azért lássak a tájból. Az orrom szinte érinti a kocsiját oldalfalát. Semmi baj. Ha nincs ló, jó a számár is.

Próbálok otthonosan érezni magam az új helyemen. Valósággal belakom. Az oldalfalon van egy kis ajtó, azon egy kulcslyuk. Vonatszéfnek nézem, biztos ide teszik a kalauzok az értékeiket. Okos vagyok, jól gondolom, mert meg is érkezik a kalauz, és egy minipisztolynak tűnő fémszerszámmal kinyitja a széfet. Gúvad a szemem. Ez biz nem gyémántgyűrű. Egy mikrofonszerű tárgyat vesz elő, és bemondja az információkat. Szerencsére hosszú, göndör drót végén van a mikrofon, a kalauz másfél méterrel arrébb tud menni. Nem árt, ha macerás helyzetekben is tartjuk a szociális távolságot.

Hát maga meg mit keres itt?, kérdezi. A helyemet, felelem. Tudja, én vagyok az, aki... És elmondom neki a történetemet. Sandán néz rám. Szerintem azt gondolja, hogy hamis jeggyel utazom. Csak be ne kíséjjen a legközelebbi biztonsági szolgálat irodájába. Nézem a lankás erdőaljat. Jól eszkábált magaslesek árválkodnak a szántó szélén. Két őz legelészget, hosszan bámulnak előre. Vajon mit nézhetnek?

Felmásztam egyszer egy magaslesre. Nyár volt, a dongóknak cukros vizet tettek ki lemetszett üvegekben. Még azt a folyamatos, tömeges öngyilkosságot! A négy sarokban négy helyjegy volt kijelölve a vadászok nevével. Szerintem poénból. Nem volt kedvem más helyére ülni. A létrán foglaltam helyet, és bámultam a legelésző őzeket.